

Arrest

nr. 186 791 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAEREWYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 5 oktober 2016, met kennisgeving op 6 oktober 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende bestreden beslissingen, die luiden:

“Naam: M.

Voornaam: D.

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: 26.06.1994

Geboorteplaats: Skopje

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- 'attest van erkenning van handicap' dd. 20.10.2015 op naam van zowel de referentiepersoon als de grootmoeder van betrokkene

- documenten vanwege de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon (grootvader) als de grootmoeder van betrokkene recht hebben op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming

. Echter, de tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) is een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze bedragen kunnen dan ook niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. (arrest RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het tweede middel in de wetsconforme synthesesamenvatting, nu deze een antwoord op de nota bevat, luidt:

"TWEEDE MIDDEL: De ongegronde weigering vormt een schending van art. 40ter van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel:

In de bestreden beslissing werden de voorliggende feitelijke gegevens niet op de juiste wijze weergegeven, niet correct beoordeeld en werd aldus op een onredelijke wijze tot het bewust besluit gekomen.

De gegeven motivering is bijgevolg niet afdoende vermits zij noch duidelijk, noch juist, noch pertinent, noch concreet, noch precies, noch volledig is.

De beslissing werd niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en berust op de foutieve interpretatie van feitelijke en wettelijke gegevens.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing voorgehouden dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon (de grootvader van eiser) en de echtgenote van de referentiepersoon (de

grootmoeder van eiser) beschikken (m.n. een inkomensvervangende tegemoetkomingen en een integratietegemoetkoming) niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt deze weigering geargumenteed als volgt:

Het bewuste arrest waar naar wordt verwezen heeft echter betrekking op een totaal andere situatie.

In dat geval ging het om een toepassing en interpretatie van:

Art. 40 § 4 van de Wet van 15/12/1980:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

En

Art. 50 § 2 K.B. van 08/10/1981:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

...

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;”

Het ging daar bijgevolg over de aanvrager van een verblijf van meer dan 3 maanden die zich voor wat zijn bestaansmiddelen enkel op een inkomensvervangende tegemoetkoming kon beroepen. Daarover werd geoordeeld dat deze in toepassing van voornoemde regels niet in aanmerking kon worden genomen als bestaansmiddelen.

De situatie van eiser is totaal anders en er kan niet zo maar op gratuite wijze een analoge toepassing worden gemaakt van de in voornoemd arrest omschreven specifieke situatie (en met toepassing van totaal andere regels en voorwaarden).

In casu is het de referentiepersoon (en zijn echtgenote) die voor wat hun middelen van bestaan betreft recht hebben op en overleven met de rechtsgeldig aan hen toekomende inkomensvervangende tegemoetkomingen en een integratietegemoetkoming.

Zoals aangehaald in de bestreden beslissing dient er (o.m.) te worden gekeken naar:

Art. 40ter § 2 2de al. van de Wet van 15/12/1980

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, **de financiële maatschappelijke dienstverlening**, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Volkomen ten onrechte wordt in de bestreden beslissing voorgehouden dat de genoten inkomensvervangende tegemoetkomingen en een integratietegemoetkoming niet in aanmerking kunnen komen vermits ze te beschouwen zouden zijn als “financiële maatschappelijke dienstverlening” in de zin en betekenis van voornoemd artikel.

De “financiële maatschappelijke dienstverlening” die in voornoemd artikel worden beoogd is de maatschappelijke dienstverlening die wordt beschreven in de OCMW-Wet:

Art. 60 Organieke Wet van 08/07/1976 betreffende de OCMW.

“§ 1 De tussenkomst van het centrum is, zo nodig, voorafgegaan van een sociaal onderzoek dat besluit met een nauwkeurige diagnose nopens het bestaan en de omvang van de behoefte aan dienstverlening en de meest passende middelen voorstelt om daarin te voorzien.

..

§ 2 Het centrum verstrekt alle nuttige raadgevingen en inlichtingen en doet de stappen om aan de betrokkenen alle rechten en voordelen te verlenen waarop zij krachtens de Belgische of de buitenlandse wetten aanspraak kunnen maken.

§ 3 Het verstrekt materiële hulp in de meest passende vorm.

De financiële hulpverlening kan bij beslissing van het centrum worden onderworpen aan de voorwaarden vermeld in 9[de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Indien deze voorwaarden niet worden nageleefd kan het recht op financiële hulp, op voorstel van de maatschappelijk werker belast met het dossier, worden geweigerd of geheel of gedeeltelijk worden geschorst voor een periode van ten hoogste een maand.

In geval van herhaling binnen een termijn van ten hoogste een jaar kan het recht op financiële hulp voor een periode van ten hoogste drie maanden worden geschorst.”

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg ten onrechte de bedoelde financiële maatschappelijke dienstverlening verleend door een OCMW verward met een sociale bijstandsregeling die de inkomensvervangende tegemoetkomingen en integratietegemoetkomingen zijn. Deze laatste worden helemaal niet beoogd in het van toepassing zijnde art.

Art. 40ter § 2 2de al. van de Wet van 15/12/1980 (in haar huidige vorm en versie) bevat (thans) wel degelijk een limitatieve lijst van bestaansmiddelen waar geen rekening mee mag worden gehouden. De inkomensvervangende tegemoetkomingen en integratietegemoetkomingen maken geen deel uit van deze opsomming.

De bewering van verweerder dat het in de ratio legis van art. 40ter Vreemdelingenwet zou moeten worden gekeken is in casu niet dienend vermits er een duidelijke wettekst voorligt.

Meer zelfs huidige versie van art. 40ter Vreemdelingenwet wijzigde de vroegere bepaling waarin toen voorzien was:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

—

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit **de aanvullende bijstandsstelsels**, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De verwijzing naar de “aanvullende bijstandsstelsels” is niet meer opgenomen in de nieuwe versie van art 40ter Vreemdelingenwet. Het gaat niet op om deze duidelijke en bewuste wetswijziging onder het mom van een beweerde ‘ratio legis’ opnieuw op te vissen.

Ook de verwijzing naar de Europese regelgeving is totaal niet dienend. Deze regelgeving stelt helemaal niet dat er een verplichting zou bestaan om in de nationale wetgeving te voorzien dat stelsels voor sociale bijstand uitgesloten worden. Er is enkel voorzien in een mogelijkheid om dit te voorzien (“bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging **kan de betrokken lidstaat**”).

De interpretatie wat al dan niet sociale bijstand is, is bijgevolg totaal irrelevant voor de verdere beoordeling.

Ook de verwijzing naar voorbereidende werken m.b. het verslag van 19 mei 2011 zijn niet diendend, vermits de huidige versie van art. 40ter Vreemdelingenwet werd gewijzigd door art. 18 Wet 4 mei 2016 (BS 27 juni 2016).

M.a.w. er dient bij de beoordeling van de vraag van eiser wel degelijk rekening te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (zijn grootvader) en diens echtgenote (eisers grootmoeder). Meer zelfs door de hulp die eiser zijn grootouders biedt en kan bieden slagen zij er in met de hen toekomende inkomensvervangende tegemoetkomingen en integratietegemoetkomingen te (over)leven en dien zij geen beroep te doen op andere maatschappelijke dienstverlening van het OCMW.“

2.2. De verwerende partij merkt betreffende het tweede middel op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet,
- De formele en materiële motiveringsplicht,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat ten onrechte werd besloten om de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming niet in aanmerking te nemen.

Verweerder laat verder gelden dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.” (markeringen toegevoegd)

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze onderzoek werd gevoerd naar de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Evenwel diende vastgesteld te worden dat de voorgelegde bestaansmiddelen zonder uitzondering als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening dienden beschouwd te worden, zodat deze in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen kunnen worden.

Verzoekende partij werpt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een limitatieve opsomming van bestaansmiddelen biedt, waar de tegemoetkoming voor personen met een handicap niet onder valt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde in de bestreden beslissing terecht:

“Echter, de tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) is een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit bedrag kan dan ook niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.” (markering toegevoegd)

Verwerende partij laat gelden dat het loutere gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat een tegemoetkoming voor personen met een handicap onder financiële maatschappelijke dienstverlening valt, geen afbreuk aan de gemotiveerde beslissing van de gemachtigde.

Het is immers duidelijk dat een tegemoetkoming voor personen met een handicap wel degelijk een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening is.

Zie diensomtrek:

“En confondant l’indemnité d’invalidité qui ressortit au régime de l’assurance maladie-invalidité et les allocations prévues au bénéfice les personnes handicapées qui relèvent du système complémentaire de l’aide sociale, en considérant à tort que les secondes sont, comme la première, visées par l’article 50, § 2, de l’arrêté royal du 8 octobre 1981 précité et en en concluant que le motif de l’acte administratif initialement attaqué qui s’y rapporte n’est pas conforme à la loi, l’arrêt attaqué ajoute à la réglementation et viole les dispositions visées au moyen unique.” (RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015) (markering toegevoegd)

Gelet op het voorgaande is allerm minst kennelijk onredelijk geoordeeld dat aan de hand van de voorgelegde gegevens niet afdoende beoordeeld kon worden of de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij dat de inkomsten regelmatig, stabiel en toereikend zouden zijn, benadrukt verweerder evenwel dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op het argument dat de aangetoonde bestaansmiddelen niet toereikend zouden zijn, doch wel op het feit dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zonder uitzondering dienen beschouwd te worden als financiële maatschappelijke dienstverlening, die niet in aanmerking komen voor het bepalen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het loutere gegeven dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming niet worden opgesomd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de referentiepersoon ingevolge de toekenning van een tegemoetkoming voor personen met een handicap wel degelijk ten laste is van de Belgische Staat.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde, waarin wordt bepaald dat het stelsel van sociale bijstand onder andere bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten.

Zoals ook uitdrukkelijk vermeld wordt op de website van Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid, vormt de integratietegemoetkoming bijvoorbeeld een tegemoetkoming die wordt toegekend aan personen die door hun handicap moeilijkheden ondervinden bij het uitvoeren van hun dagdagelijkse activiteiten.

Concreet heeft de integratietegemoetkoming tot doel bijkomende kosten als gevolg van hun verminderde zelfredzaamheid te dekken.

Verweerder laat gelden dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap pas kan worden toegekend nadat er een inkomenstoets werd uitgevoerd en pas kan worden uitbetaald nadat de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

De verzoekende partij meent dat enkel naar de letterlijke tekst van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient gekeken te worden, doch bij de beoordeling van de bestreden beslissing kan evident niet zonder meer voorbijgegaan worden aan de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van Europese regelgeving, waaronder artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 dat expliciet bepaalt dat 'bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over (...), c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden'.

Wat precies onder sociale bijstand dient te worden begrepen, wordt door het Hof van Justitie verduidelijkt in haar rechtspraak, zo o.m. in het arrest van 04.03.2010 in de zaak C 578/08 (arrest Chakroun), waarbij als volgt geoordeeld werd:

Overweging 46: "In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29)."

Overweging 52: "Gelet op een en ander, dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid."

Het begrip sociale bijstand moet derhalve volgens het Hof beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten.

In België correspondeert de sociale bijstand aldus met:

1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, waaronder:

- o leefloon,
- o inkomensgarantie voor ouderen,
- o gewaarborgde gezinsbijslag,
- o tegemoetkomingen aan gehandicapten,
- 2) financiële maatschappelijke dienstverlening.

(zie ook de nota van het Studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011, Parl. St. Kamer 2010-2011, Doc 53-0443/018).

In het licht van de overwegingen in het arrest Chakroun en gezien de bespreking die blijkt uit de voorbereidende werken (zie o.m. het verslag, Doc 53-0443/018, p. 138 e.v.) kan slechts worden besloten dat de wetgever beoogd heeft om de tegemoetkoming aan gehandicapten als aanvullend bijstandsstelsel uit te sluiten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mocht overigens wel degelijk verwijzen naar het arrest nr. 232.033 dd. 12.08.2015 van de Raad van State.

Uit het vermelde arrest volgt het volgende:

“L’allocation de remplacement de revenus et l’allocation d’intégration perçues par la partie adverse sont en revanche octroyées conformément à la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux personnes handicapées, et constituent des aides sociales dont le paiement est assuré par l’autorité fédérale, soit le SPF Sécurité sociale.

En confondant l’indemnité d’invalidité qui ressortit au régime de l’assurance maladie-invalidité et les allocations prévues au bénéfice les personnes handicapées qui relèvent du système complémentaire de l’aide sociale, en considérant à tort que les secondes sont, comme la première, visées par l’article 50, § 2, de l’arrêté royal du 8 octobre 1981 précité (...)” (R.v.S. nr. 232.033 van 12 augustus 2015) (eigen onderlijning)

Vrije vertaling:

“De inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming ontvangen door de tegenpartij worden daarentegen toegekend conform de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming aan personen met een handicap, en maken deel uit van de sociale bijstand, waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid, te weten de FOD Sociale Zekerheid.

Doordat men de invaliditeitsuitkering, die deel uitmaakt van het regime van ziekte- en invaliditeitsverzekering, verwart met de tegemoetkoming aan gehandicapten, die deel uitmaakt van het aanvullende bijstandsstelsel, heeft men ten onrechte geoordeeld dat de tweede categorie, net zoals de eerste, wordt bedoeld in artikel 50, §2 van het KB van 8 oktober 1981(...)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mocht terecht verwijzen naar voormeld arrest.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in het licht van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij niet betwist ten bewijze van de bestaansmiddelen enkel uitkeringen te hebben voorgelegd die bestaan uit inkomensvervangende tegemoetkomingen en de integratietegemoetkoming van haar grootvader en grootmoeder. Beide tegemoetkomingen zijn tegemoetkomingen aan personen met een handicap. De verzoekende partij betwist dat deze inkomsten behoren tot de noemer “financiële maatschappelijke dienstverlening”. Zij wijst erop dat niet langer in de thans van kracht zijnde bepaling verwezen wordt naar inkomsten uit het aanvullende bijstandsstelsel en dat enkel inkomsten uit maatschappelijke dienstverlening worden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Volgens de verzoekende partij dient maatschappelijke dienstverlening beperkend te worden geïnterpreteerd als zijnde deze inkomsten beschreven in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (OCMW-wet).

2.5. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…)”

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er

wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten (TVG) door artikel 40ter van de vreemdelingenwet worden uitgesloten als zijnde in aanmerking te nemen bestaansmiddelen omdat zij een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening zijn.

2.6. De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met de TVG rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, in casu de Belgische grootouders van de verzoekende partij, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Er wordt op gewezen dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt *"de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen"*. Het begrip *"aanvullend bijstandsstelsel"*, voorzien in het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de TVG, zeker wat de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) betreft, onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat *"Vermits de IVT een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels."* (RvS 22 september 2016, nr. 15 154).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *"middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels"*, doch enkel nog van *"middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering"*. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term *"aanvullende bijstandsstelsels"* uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de *"technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...)* die door de Senaat (*"dienst Wetsevaluatie"*) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging" en tevens de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde *"in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt"* (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2015-16, nr. 1696/001, 7).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IVT uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term “aanvullende bijstandsstelsels”.

In de mate de wetswijziging tot doel had de bepalingen in overeenstemming te brengen met het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof wordt er opgemerkt dat in voormeld arrest er geen betwisting bestond dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet werden uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: “c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Bovendien dient krachtens artikel 10ter, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”, weliswaar in de beoordeling van de gelijkkluidende bepaling van artikel 10 van de vreemdelingenwet (pagina 17-18 van voormeld arrest), bevestigd in punt B.17.8.1.

2.6.2. Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IVT geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, zoals de verzoekende partij in haar syntheseseminarie terecht opmerkt, zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing de begrippen “middelen verkregen uit toeslagen” en “financiële maatschappelijke dienstverlening” hanteert om de IVT waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen

De term “maatschappelijke dienstverlening” komt voor in artikel 1 van de OCMW-wet. In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IVT daarentegen, en overigens evenmin de integratietegemoetkoming, is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (B.S. 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft, zoals eerder gesteld “een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen” (RvS 22 september 2016, nr. 15 154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot

31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-generaal Personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (BS 6 september 2016)). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* worden beschouwd.

2.6.3. De term *“kinderbijslagen en toeslagen”* is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip *“toeslagen”*. Het woord *“toeslag”* wordt in Van Dale gedefinieerd als *“1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”*. Gelet op de omstandigheid dat de term *“toeslagen”* samen met de term *“kinderbijslagen”* wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van *“de aanvullende gezinsbijslagen”* en *“de gezinsbijslagen”* en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”*, ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, zevende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IVT. Evenmin wordt betwist dat het inkomen van de referentiepersoon geen inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering is.

2.6.4. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IVT noch onder het begrip *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.8. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Haar verwijzing naar het arrest 232 033 van 12 augustus 2015 van de Raad van State is niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de toepassing van het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet toen de inkomsten voortkomend uit het aanvullend bijstandsstelsel werden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De verwerende partij merkt op dat dat uit de toekenning van een tegemoetkoming voor personen met een handicap volgt dat de referentiepersoon ten laste van de Belgische staat is. Zij wijst erop dat uit artikel 2, 1°, e van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde (BS 6 september 1995) blijkt dat het stelsel van sociale bijstand onder meer bestaat uit tegemoetkomingen voor gehandicapten, die pas uitbetaald worden nadat de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wat correct is. Artikel 2 van deze wet bepaalt immers:

“Voor de uitvoering en de toepassing van deze wet en van haar uitvoeringsmaatregelen wordt verstaan onder :

1° “sociale zekerheid” : (...)

e) alle regelingen van het stelsel van sociale bijstand, bestaande uit de tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, (het maatschappelijk welzijn,) de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden;”

Volgens de verwerende partij kan er niet voorbij gegaan worden aan de ratio legis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet die de omzetting vormt van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22

september 2003 dat erin voorziet dat de inkomsten voldoende zijn om te vermijden dat een beroep moet gedaan worden op het stelsel voor sociale bijstand. Verder verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie onder meer naar het arrest Chakroun van 4 maart 2010 in de zaak C 578/08 om het begrip “sociale bijstand” uiteen te zetten en naar een nota van de studiedienst van de Dienst Vreemdelingenzaken gevoegd bij de voorbereidende werkzaamheden van het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarbij dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar deze nota niet dienstig is gelet op de latere wetswijziging die leidde tot het thans van kracht zijnde artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Hoewel de ratio legis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd inderdaad erin gelegen is *“te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IVT valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IVT valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden”* en de IVT volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 22 september 2016, nr. 15 154), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IVT en de integratietegemoetkoming niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te schrappen, wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316). Het verweer van de verwerende partij is dan ook niet dienstig.

2.9. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN